

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Μη πεις πως με ήξερες στην Αθήνα»

Για χρόνια τώρα έμενε στο προάστιο Padstow του Σύδνεϋ. Κυκλοφορούσε συχνά στο shopping Centre. Στα ελληνικά μαγαζιά την ήξεραν όλοι την κυρία Κατίνα. Μικροκατωμένη, με άσπρα μαλλιά με το μαύρο σκούρο φουστάνι της είχε πάντα ένα καλό λόγο για τον καθένα και ένα γλυκό χαμόγελο.

Στο γιατρό της περιοχής, ένα Κινέζο πήγαινε τακτικά για τα χάπια της και να εξετάσει την πίεση της. Δεν είχε πρόβλημα υγείας παρά την ηλικία της. Έτσι και σήμερα που πήγε, έδωσε στην κοπέλα την κάρτα της του Medicare και κάθισε στην πρώτη άδεια καρέκλα που βρήκε δίπλα της, περιμένοντας την σειρά της.

Σήκωσε το βλέμμα κοιτώντας αδιάφορα προς την πόρτα. Σε κάποια στιγμή μπήκε μια κυρία κάποιας ηλικίας, καλοδιατηρημένη, φορώντας μια γκριζα φόρμα. Τα μαλλιά της τα είχε βαμμένα ξανθά και δεμένα σε αλογοουρά. Έδωσε την κάρτα της στην κοπέλα και πήγε και έκατσε σε μια καρέκλα απέναντι της. Το φως του ήλιου έπεφτε πάνω στο πρόσωπο της νεοφερμένης.

Η Κατίνα δεν ήταν περιέργος τύπος, αλλά αυτή την γυναίκα με τα βαμμένα ξανθά μαλλιά και τα γαλανά μάτια πρώτη φορά την έβλεπε στον γιατρό. Έμεινε να την κοιτά περίεργα. Ευτυχώς η νεοφερμένη έβλεπε προς άλλη κατεύθυνση και δεν παρατήρησε το έντονο βλέμμα της Κατίνας, που δεν ξεκολλούσε τα μάτια από πάνω της.

«Περίεργο -είπε από μέσα της- κάπου την ξέρω, κάπου την είδα πριν πολλά χρόνια της μίλησα, αλλά που;

Ξαφνικά μια σπίθα άναψε μέσα της και της φώτισε μια, ξεχασμένη από χρόνια εποχή, πριν σαράντα περίπου χρόνια.

....

Αθήνα του '50. Μια απομακρυσμένη γειτονιά στην οδό Λυκούργου. Θυμάται ακόμη το όνομα του δρόμου, που δεν θα υπάρχει πιά, ούτε φυσικά η παλιά πολυκατοικία που έμενε με τους γονείς της. Δούλευε σε ένα κοντινό εργοστάσιο κατασκευής χαλβά. Ελάχιστο το μεροκάματο αλλά το είχε ανάγκη η οικογένεια. Ο πατέρας στις οικοδομές και η μάνα σπίτι. Τρία άτομα όλη η οικογένεια. Ήταν σε ηλικία της παντρειάς η Κατίνα, λεπτή με καστανά μαλλιά και δύο γλυκά ματάκια, αλλά που γαμπρός, εκείνες τις εποχές.

Τα τρία από τα τέσσερα διαμερίσματα στην διώροφη παλιά πολυκατοικία ήταν νοικιασμένα. Έμενε άδειο από

καιρό εκείνο του πρώτου ορόφου απέναντι από το δικό τους. Κάποτε νοικιάστηκε και αυτό. Ποιος να ήταν άραγε ο καινούργιος τους γείτονας; Ένα απόγευμα επιστρέφοντας σπίτι από την δουλειά της η Κατίνα άκουσε την μάνα της να της λέει γεμάτη θυμό και αγανάκτηση:

- Ξέρεις ποια ήρθε και νοίκιασε το διαμέρισμα απέναντι;

- Ποια; είπε αδιάφορα η Κατίνα.

- Μια ...μια

- Τι «μια» μάνα; ρώτησε με κάποια περιέργεια η κόρη της.

- Μια του... δρόμου που δέχεται βίζιτες στο σπίτι της. Τι κακό μας βρήκε στην πολυκατοικία. Τι θα κάνουμε τώρα; Και έβαλε τα δυο της χέρια στα μάγουλά της σε μια κίνηση ανησυχίας θυμού και θλίψης.

Η Κατίνα έμεινε να την κοιτά χωρίς να μιλά. Χρόνια άκουγε ιστορίες για αυτές τις κοπέλες που παρασύρθηκαν αλλά δεν έτυχε να γνωρίσει καμιά. Πως να είναι άραγε. Θα είναι πολύ όμορφες σκέφτηκε.

Η μάνα της κατέβασε τα χέρια από τα μάγουλα και τεντώνοντας τον δείκτη του χεριού της, το προς την Κατίνα της είπε όσο πιο αυστηρά μπορούσε:

- Μη τολμήσεις και της μιλήσεις αν βρεθείτε στις σκάλες. Να της γυρίσεις την πλάτη και να φύγεις γρήγορα τρέχοντας. Ούτε στο μπαλκόνι να βγεις αν είναι εκείνη στο δικό της.

Η Κατίνα δεν είπε τίποτε. Μπήκε στην κάμαρή της και έκλεισε την πόρτα. Δεν ήταν δυνατό να την δει τυχαία στις σκάλες και να μην την χαιρετήσει. Δεν ήταν του χαρακτήρα της αυτή η συμπεριφορά.

Η συνάντηση -τυχαία φυσικά- έγινε στην εξώπορτα της πολυκατοικίας. Η Κατίνα έμπαινε στην είσοδο προς τις σκάλες και η άλλη κατέβαινε. Ήταν πράγματι όμορφη κοπέλα, με εκείνα τα μεγάλα γαλανά της μάτια. Σχεδόν συνομήλικες. Είχε δέσει τα μαλλιά της κότσο και φορούσε ένα άσπρο μακρύ φόρεμα. Κρατούσε ένα μικρό πράσινο τσαντάκι που έμοιαζε με πορτοφόλι.

Πρώτη σταμάτησε η Κατίνα. Χαμογέλασε στην ξανθιά κοπέλα, της έδωσε το χέρι και της συστήθηκε:

Με λένε Κατίνα και μένουμε στο απέναντι διαμέρισμα με το δικό σου.

Η άλλη σάσισε. Δεν περίμενε τέτοια συμπεριφορά. Νόμιζε θα της φερόταν όπως και οι υπόλοιποι γείτονες, να της γυρίσουν την πλάτη. Στάθηκε μπροστά στην Κατίνα, της χαμογέλασε της έδωσε το χέρι λέγοντας: «Εμένα με λένε Τζούλια, αλλά ονομάζομαι

Ιουλία». Αντάλλαξαν ακόμη ένα ζεστό χαμόγελο και η Κατίνα πήρε να ανεβεί τις σκάλες. Γύρισε σε μια στιγμή το κεφάλι της πίσω και είδε και την Ιουλία να κάνει το ίδιο και αντάλλαξαν πάλι ένα χαμόγελο.

...

Πέρασαν αρκετές μέρες και δεν ξανα-συναντήθηκαν όταν κάποιο απόγευμα γυρνώντας ο πατέρας της από την δουλειά ένιωσε μια παράξενη ζάλη λιγοθύμισε και έπεσε από την καρέκλα καθώς έπινε τον καφέ του. Η Κατίνα και η μάνα της τον τράβηξαν μέχρι τον καναπέ. Αλλά δεν μπορούσαν να τον σηκώσουν. Η μάνα της έτρεξε προς την εξώπορτα την άνοιξε και άρχισε ένα φωνάζει δυνατά: «Βοήθεια, βοήθεια ο άνδρας μου πεθαίνει».

Στις φωνές της άνοιξαν όλες οι πόρτες και σε λίγο γέμισε το σπίτι από τους ένοικους σήκωσαν τον πατέρα της και τον έβαλαν στο κρεβάτι. Ανάμεσα της η ξανθιά κοπέλα. Στην ταραχή τους κανένας δεν την πρόσεξε. Κάποιος φώναξε γιατρό. Τότε η κοπέλα πετάχτηκε για μερικά λεπτά σπίτι της και ξαναγύρισε, πλησίασε την Κατίνα και χωρίς να της μιλήσει της έβαλε κρυφά στο χέρι της μια κούφια από χαρτονομίσματα.

Όταν τέλειωσε την εξέταση του ο γιατρός προχώρησε μερικά βήματα και πλησιάζοντας την μάνα της είπε: «χρειάζεται να μεταφερθεί σε κλινική είναι επείγον. Θα τηλεφωνήσω για ασθενοφόρο». Η Κατίνα έκανε μερικά βήματα μπροστά πλησίασε τον γιατρό, άνοιξε την παλάμη της με τα χαρτονομίσματα, που της έδωσε η Ιουλία, λέγοντας: «Πάρτε γιατρέ για την επίσκεψή σας». Ο γιατρός πήρε ένα από τα πολλά μεγάλα χαρτονομίσματα και της είπε: «τα άλλα θα τα χρειασθείτε για την κλινική».

Όταν έφυγε ο γιατρός και οι περισσότεροι ένοικοι μαζί και η ξανθιά κοπέλα, τότε η μάνα της πήγε πλησίασε την Κατίνα και γιομάτη απορία την ρώτησε:

- Που βρήκες εσύ τόσα λεφτά;

- Είναι του πατέρα, μου έδινε για χρόνια λίγα- λίγα και να τα φυλάξω για την προίκα μου.

.....

Ενώ η Κατίνα θυμόταν όλα εκείνα που συνέβησαν και σώθηκε ο πατέρας της, είδε την ξανθιά συνομήλική της κυρία να την πλησιάζει, να κάθεται δίπλα της να της πιάνει το χέρι και να της ψιθυρίζει ενώ τα μάτια της άρχισαν να δακρύνουν:

- Με θυμάσαι Κατίνα είμαι η Ιουλία. Σε λίγο θα έρθει ο άνδρας μου. Μη

Συναντήθηκαν στις σκάλες και την χαιρέτησε. Ήταν πολύ όμορφη.

Ο πατέρας ένιωσε μια ζάλη και λιποθύμισε και έπεσε στο πάτωμα.

Πλησίασε την Κατίνα και της έβαλε κρυφά στο χέρι της μια φούχτα

Την πλησίασε και με δάκρια στα μάτια την παρακάλεσε.

πεις ότι γνωριστήκαμε πριν χρόνια στην Αθήνα.

Ενώ της μιλούσε πριν ακόμη προλάβει η Κατίνα να πει κουβέντα ένας σωματώδης άνδρας μπήκε από την πόρτα και στάθηκε μπροστά τους.

- Είναι ο άνδρας μου πρόλαβε να πει η Ιουλία.

Η Κατίνα γύρισε τον κοίταξε και με κάθε φυσικότητα είπε:

-Χαίρω πολύ κύριε. Με την γυναίκα σας σήμερα γνωριστήκαμε. Είναι πολλή γλυκιά.

Μπάμπης Ράκης